

ЕВГЕНИ ГЕНЧЕВ

# НА НЕПОЗНАТАТА

*На Паячка*

ЛЮБОВНА ЛИРИКА



## ДИВА ОРХИДЕЯ

Орхидея в страдна ценност.  
Влюбена си тайно  
в другите цветя и в другите дървета.  
С листи цветни, във гора несретна.

На теб попаднах и извиках.  
Отплете ме и ме обърка,  
дива орхидея. Свита на кълбо до мен.  
Щастлива ненадейност.

Ненаситно пожелала ти  
слънце да погълнеш. Не от глад  
любовен. От любов и жажда.  
Истина ли беше.

Орхидея дива, приятна си  
наглед. Влюбих се, а не те  
познавах. Чувал бях за теб.  
Любовта ми бе безбрежна.

Жената в теб потърсих, но уви.  
Живея в друго време. Сезоните  
там не се променят. Всички се  
обичат, прегръщат и се трудят.

На трапеза чиста сядат с вино,  
любов и хляб. Мир в душите  
носят. Таз правда проумях!  
От тебе, дива орхидея, я разбрах!

## ПРЕРАЖДАНЕ

Ще бъде прекрасен пак света.  
Във всички измерения. И там  
някъде на онзи бряг, ще радват  
и прераждат всички намерения.

Там ще бъдем ти и аз, и още  
мъничко кристали от любов.  
И още нещо ще пада от небето.  
Храна за нашите вълнения.

Надявам се в добро бог да се засмее.  
На таз игра - детинско умиление.  
И има ли съмнение в мен, дори да  
ме боли, приемам. Имам мнение.

Няма да е гаснеща нощта. Тук съм,  
и тук бъди и ти! Всичко пълноводно  
да пребъде. Да живее дълбоката река.  
Мое радостно решение.

Тук ще чакам, на брега на своето  
смущение. И молитва ще изпратя  
към небето, потърсил нашето спасение.  
Вливам се в света. Ново умозрение!

Ще искам да те радвам всеки час.  
И всеки миг да бъде наш. И твой, и  
мой! Това вълнение изгаря. Наричам  
го любов! Без всякакво съмнение!

Бъди крило за мен. А аз ще съм сърце.  
Колко далеко всичко отлетя, в това  
отминаващо и топло лято. Не искам  
да съм зимен ден, а мъж - за теб роден!

## КОЛКО СИ ДАЛЕЧ

Не ме прокуждай от света.  
Нали си моята Ева. Дявола  
ли съм сега, застанал пред  
нова ера. Дай ми свобода.

Кажи, защо ме съблазняваш.  
От рая ли да бъда разболян.  
Ако заслужих тази чест да не  
съм със теб, Дявола ще стана.

И кой кого пръв поиска да  
съблазни. Мисля си, че ме изгони.  
Бог търпи моето съмнение. А ти  
защо така силно ме удари?

Не мога да се освободя от  
мисълта, че Дявола съм станал.  
Виж сърцето ми - кърви като  
река, препълнена с терзание.

Едно отношение само пред  
мен разхождаше се голо. Ева  
ли си ти? А аз Адам, не Дявола  
самотен. Прости и разбери ме!

Не, не ме гони от твоя свят.  
Как ще продължа. Наистина ли  
в Дявола съм се превърнал?  
Все още имам своето сърце.

Виждам как бягаш тъй далеч.  
И не вярваш на моите думи.  
Дявола ли те уплаши... Прокуден  
от света, забравен ме остави.

## ПОЗНАВАШ МЕ

Наистина ли ме пожела. Или  
всичко бе поредната илюзия.  
Строшено огледало. Огледало  
от сребро. Там си бдяла, и защо.

Наистина ли ме виждаш. Или  
нещо променя се във мен. Защо  
ме накара да надничам тайно в  
своята душа. Защо не ме пожали.

Не ми ли вярваш. Или искаш да  
ме оплетеш. Ако това поискала  
си, постигала си го. Но защо ме  
гледаш отстрани. Какво направих!

Съмняваш ли се в мен. Искаш  
наистина да ме разделиш на две.  
Веднъж за себе си и никога за мен.  
Защо ми каза всичко, което исках.

Нима си усъмнена в тези думи.  
Понякога неясни. Понякога. Но  
в добро. Едно дете ли да остана.  
Да е до теб. С ръка да го галиш.

Какво съдба ми отреди. Защо?  
нищо не съм ти казал още за  
най-красивите неща. Странно  
се държиш, ясно виждам.

Говориш ми мълчейки. И така ме  
заплени. Мълчиш. Искаше да знаеш  
толкова за мене. Неистово гориш!  
Умиление красиво, ето ме щастлив...

## БЯЛ СЪН

Брезичке бяла, нежно от вятър  
разпиляна. Как да те запомня  
и как - да притежавам. С ръце ли  
да те обгърна, или с мисъл зряла.

Летиш, а имаш, имаш корен.  
Наистина ли бягаш волно?  
Брезичке моя, блян, надежда.  
Почакай, горе да се покатеря!

До твоята коронка тиха ще  
застана. Няма да помръдна.  
Ще те съзерцавам нежно, ще  
те преосмисля. Няма да забравя!

Душата смугла в клоните  
си дори да скриеш, пак ще  
бъда там, до твоя корен. В  
унес сладък паднах.

Каж ми само. Искаш ли да  
ме прегръщаш. Със сянки от  
дълбоки нощви, където пак  
се криеш. Нали не си заспала!

Брезичке бяла и узряла. Няма  
да се вричам, а ще го направя.  
Там, в коронката узряла! Искаш  
ли, брезичке бяла, да ме няма!

Чиста мисъл. Ярък блясък. Няма  
да те забравя. Клонче ще докосна.  
Без да го откъсна. Падне ли листо,  
ще го взема, брезичке, с порив див!

## ОСТАНИ

И беше ден, и беше нощ.  
Но коя си ти. Една жена  
от далеч дошла. Защо,  
защо при мене спря?

Чаках със години в  
затвора на своето тяло.  
Чаках те със всеки мускул.  
И с всяка капка кръв.

И беше утро, и беше ден.  
Защо, защо, кажи ми ти,  
жена прекрасна, защо  
дойде и точно мен избра?

Питах, исках да узная.  
Посрещнах премислено  
мълчание. Тиха, но скъпа  
тръпка. Владееше те тя.

И беше ден, и беше нощ.  
И Бог да диша спря. Кажи,  
жена чудесна, защо ме  
гълтна като вкусен плод.

Какво очакваше от мен.  
Кажи, кажи. Защо изследва  
душата ми от чиста кал.  
И восък прегорял. Кажи!

Истина ли казвам в този  
стих, или лъжа себе си и  
теб, и всеки прероден. Ела,  
остани и тихо сподели!



## БОЖИ ДАР

Мъжът родил се за художник, със четка във ръка, първият модел била жената, разхубавена, плодовита, еротична, непозната... Божи Дар!

Пред художника със своята красота легнала и свята за мъжа, тя викнала по име - родила се силата на любовта. Дълго време художникът рисувал

Ангелското ѝ лице, после минал вятър, таланта му отнел, не можел да рисува, вече. Замислил се мъжът, в добър поет преобразил се. В стих преоткрил жената.

Била щастлива тя в прегърдките му силни, пристигнали с перото, мъжът написал стихове, вдъхновен от жената. Сетне вятърът дошъл и тоз талант отнел!

Замислил се мъжът, грабнал жената с ръцете яки, поколение създал. Божи дар! Мъжът превърнал се в баща, жената в майка свята, бъдеще открило се за тях!

Какъв прекрасен дар от Бога във пътя ги въвел. Размислил се. Художник станал. Жената и мъжът, за модел приел! Сетне ги дарил с дете необикновено - рицар бял!

## ПЪЛНА СВОБОДА

Не искам да прекрачвам прага на живота.  
Този, в който днес съм човек обикновен.  
Искам да държа дланта ти топла в моята  
ръка. Топлина да давам. И да получавам.

Навън е тиха вечер. Вятъра е слаб. Една  
картина виждам - как прегръщам теб. Още  
хиляди картини. Ще ги рисувам и ще  
ти ги даря. Малко времето остана. Не сега!

Ще бъда свободата, която си жадняла.  
Ще бъда твоят нежен Ат. Някога ще сляза  
в ада, да почувствам дали си в моя свят.  
Зная че ме обичаш. Знаем, че тука си от Бог!

Няма да разказвам как съм те копнял цял  
живот. И пак ще бъда тъй свободен, отдавна  
съм забравил младостта си, любимо цвете.  
Добре дошла си тук, в мига на любовта!

Навън е паднала нощта. Една прекрасна  
вечер като влюбена луна. Ще бъда твоят  
мъж и най-добър прител. И щастието ще  
пристигне до теб и мен. Ще те почакам.

Всеки ден ще бъде лудост. Без маска и  
лъжа. Днес във теб съм влюбен. И няма  
само небеса. Няма да прекрача прага. Но  
всички тайни на звездите ще споделя.

Виждам, небето още е горещо. Като  
в ярък сън. Едни лъчи ще греят. Една  
малинка малка ще откъсна, сладка, като  
любов! Като изгряваща над нас дъга!

## МОРСКИ ТАЙНИ

Бели чайки се плъзгат над морето. Порят с клюн водата ярко синя. Летят и грачат пълновластно. Господари във небето. Но морето силно ги привлича. Техен рай.

Имаше защо. Пъстри риби чакат своя час. Когато ще изплуват. Винаги ще има чайки. Ще браздят морето като нива. Ще се радват, че са живи. Рибите будуват в своята хласт!

Съдбата опознали. Сноп лъчи на слънце изпеляваше крилата. Летят тез прекрасни чайки. Намират начин да живеят. А рибата няма да отплува и избяга. Морето дом им бе!

Слънцето в тази утрин късаше дрехата от огън. Светли намерения. В златното небе. Една риба малка виждаше неясно чайки. Чисти над море. Властни под ниското небе.

Фантазия ли беше. Или истина неземна. Всичко ли ги радва. Морето тихо спи! Чайките са уморени. Уловът им беше малък пай. Ужасен, горд. С тъжен край!

Знаеше морето. Под камъни се крие всяка риба. Пазеше ги то. Морето има свои тайни. Заклучени са трайно. Ако някой ги отгатне, морето ще го глътне. Ще бъде променен.

Какво, като има чайки. Какво, като се хранят с риби. Какво, като са небесни господари. И вече нямат сили. Чайки плават. И търсят пак аромата на водата. Рибата им бе храната.

Хармонията във вековете оцеляла. Времето я  
беше съхранило. Плуват чайки бели над морето.  
Крилете им са вятър. Рибата изплува. Беше тъй  
красива! Морски тайни! Чисто лято, светъл час!

## ПРИСТИГНАЛ Е МИГЪТ

Всеки ден е миг. И всеки миг е ден.  
И всеки го разбира както подобава.  
Всеки лист хартия шуми във мен.  
Като гласът ти изтръпнал от умора.

Ти си моят миг очакван. И моят ден.  
Внимавам. Искам да не те пропусна.  
Като небе ще съм те гушнал. Небе със  
слънце отреден. Мигът пристигна!

Ако не ме приемеш... как ще мога да  
живея. Искам да те опазя, искам да те  
опозная. Мигът да стане дълъг като  
живота несломен. Имам таз надежда.

Ще те опреснявам всеки час. Ти да си  
моята градина цветна. Изплетена като  
въже. И въжетото ще е важно. Повече от  
моят личен миг. За теб ще го направя.

Наистина живея във друго време. В  
измислен свят. Ще го споделя със теб.  
Нека всеки ден да бъде миг голям. Като  
вечност гола! Живот предопределен!

Вземи ме във душа. Не искам сам  
за себе си да продължавам да живея.  
Живот ли е това. Искане ми се да те  
възпея. До онзи тъжен край в мен!

Как да спечеля онзи райски кът във  
теб. Как ще мисля след време. За тези  
мигове. Как ще си призная. Как ще бъда  
сам. Живота искам да владея. И да дам.

Дори един измислен рай. Знам, че всичко  
свършва. Има си естествен край! Не искам  
да го мисля. Горещината ти е близка. Тихо  
плува с мен. Всеки миг ще бъде вечен ден!

## ЩАСТЛИВОСТ

Скитник съм, роден с мечта. Виждам  
облаците. И тежестта им, надвиснала над мен.  
Страшна вечност, вечност от любов.  
Да, скитник съм създаден. В унес обсебен.

Трябва ли да мисля какъв ще бъда утре.  
Да премислям всеки ход. Не да бъда сам.  
Не бих потърсил отговор. Въпрос ли да си  
задам. Какво се случва в теб? И какво във мен...

Някъде крещят звездите. Надават своя вик с възторг.  
Някога се борех с дните, имал съм мечта.  
Споходи ме за миг щастливост в нощ.  
Наистина проглеждам колко бил съм сам!

Свикнал със самотата. До мен застана една  
любов. Като скитника треперя. Животът ме  
научи да бъда себе си. Да не се предам. Какво  
наистина се случи. Влюбен да, но не сломен.

Скитник ли съм. Имам време да се намеря.  
За да дам последата си свобода. Наистина  
ли това се случи в душата ми ранима. Нали  
очаквах този ден. Повярвал в нежната съдба.

Истина ли казвам. Глухо съм се лутал. Една жена ме спря. Изчезна моята реалност. Нещо оцеля - любовта съм търсил. Бързам. Не мога скитник да остана вече в този свят студен.

Утре ще съм друг. Но теб няма да забравя. Условие ще спазя. Не се съмнявам. Ще бъде най-добре. Съзвездие над мене лумна. Беше съзвездие мечтано. Колко много прямота.

Колко пъти питах къде изчезна моя дух самотен. Дух преобразен. Казва ми да спра. Да не бързам. Скитника ли спусна порив в мен! Една жена съм срещнал. Моята жена!

## **ДОВЕРИЕ В ТЕБ**

Златото на твоята душа спря дъха на моето упойно увлечение да бъда сам. Но няма да го сторя. Няма да остана ням. Ням за теб. Ням над твоята бездна!

Среброто в моето клише от тъжни думи някой ден ще накъсам. И ще ти го даря. Щом душата ми със твоята се слее, дали ще е реална радостта прекрасно чиста.

Откривам своите надежди. Отключени са. Миг ще замълча. Ще бъда няма сянка. Сянка и душа. Ще те следвам в крайност. Ще те претършувам с взлом. Взлома на любовта.

Мед е моят свят. Топъл и скрит добре от хорските очи. Колко чаках! Колко молех се на Бог. Да пристигнеш. Да ме промениш! Да махна с ръка. Да откривам гънки чудни.

Свят горещ. Свещ, разгръла моята тлен. Моят вик. И викът ще прозвучи в нощта. Ела, ела и влез при мен. Влез, без плахост нежна. Бъди последният допир в този свят. Меден аромат.

А златото на твоята душа ще позволя да ме обземе. Да измъкне силата ми на sameц. Не зная още как да те приема. Питам се защо си позволих мечта. Силен или слаб в душа.

Не чакай поседния ни миг. Ела по-бързо с мен. Имам кът за теб. Тайно скрит. Никой да не вижда пламъка му нежен. И силата от теб. Искам да си смела. Да споделим нощта!

## **ПУЛСИРАМ**

Смут надигна се в душата ми щастлива. Всяка стъпка твоя пак сънувам. И виждам, че се радваш. Че преливаш като в сън. Събудих се красиво. Имам още сила.

Навъсено е небето. И гледа ме сурово. Върху мен дъжд излива. Плача. Защо това се случва. Горчивата любов ли си на моето сърце. Дете се чувствам. И глина в ръце. С цялата любов!

Още не съм прогледнал ясно. Като мъничко животно сляпо. Но вярвам в теб. Подушвам въздух предпазливо. Търсих те и те намирам, необяснима. Като пресен плод те възприех.

Душата ти красива ме оплете и ме хвана. Не мога да забравя първия ни миг. Не си едно лице красиво само. Не си обикновена. Не си бижу, не така те възприемам. Влюбен спирам. За да продължа.

Облаците спират да ваят. И слънцето изгрява.  
Идваш в точно време. Миг преди от себе си да  
се отрека. Младостта ми провокира. Пулсирам.  
Кръвта кипи. Чувство и емоция се сливат силно.

Някога съм бил едно съблечено зверче. Сега  
превърщаш ме в човек. Наистина ли започвам  
да те разбирам. И себе си приемам по-добре. Не  
смушението си да отхвърля. Вече прецених.

Приех те. Виждам ярко слънцето в теб. Ето,  
стъпвам бавно всеки ден като дете. И никой  
не може да ме спира. Поел съм своя път. И  
твоя кръст приех. Да си щастлива. Да съм силен.

Душите ни се сливат. Като същество едно. Нали  
ще продължим напред. Колко малко трябва - да  
сме един със друг. Бог ще ни закриля. Вкопчих се  
във теб. Любов си. Открадни ме. С тебе съм зает!

## **НЕ СЕ СТРАХУВАЙ**

Аз съм Шива. Имам сто ръце. Те са черни.  
В тези мои светове. Аз многогорък съм, имам и  
душа. Кой може да повярва. Трябва ли да е  
така. Да, аз съм Шива. Чист съм в самота.

И мракът в мен пристигна. Искам да умра.  
Но каква ще бъде тази моя смърт. Мъка  
ли изпитвам. Или щастлив ще легна и заспя.  
Нима наистина съм Шива. Или любовта.

Аз съм Аноубис. Шествам тихо през нощта.  
Идвам от света на мъртви. А искам теб да  
съживя. Ти си жива. Виждам, искаш да  
повярваш в мен. Утре пак ще бъдеш ден.



Аз съм Ра! Мога да затоплям. Мога да се крия  
във зора. Ти си моята съпруга. Ти си моят свят.  
Потърси се в тези слова. Аз съм тихо кътче. Не  
съм за тебе рай. Но мога да ти върна радостта.

Аз съм сам. И ти сама. Не беше ли някога една  
плаха болка. Идваше в нощта. Събуждаше ме.  
Целуваше ме с мир. Казваше, че пак ще дойдеш.  
И правеше това. Сега съм свят, за тебе прегорял.

Ти си моята ръка. Не от тези, които имам. Нали  
са сто. Те са черни - твоята блести от светлина.  
Да, аз съм Шива. Ужасяващо ранен. Днес ще  
падна тихо - там, където дълго си била сама.

Не умея да съм рицар. Нямам тази чест. Но в  
мен говори кавалера, дошъл от друг за тебе  
свят. Не се страхувай. Не предавам любовта.  
Мога да умирам. Искам да живея в твои небеса.

Моята душа е черна. Но в сърце съм бял опал.  
Предавам се на съд. Намерил чисто волността.  
Дали ме виждаш ясно. Черният Анубис - Бога  
на смъртта. Отвъд с вечност ще те възкреса!

## **ВЯРВАМ В ЧУДЕСА**

Губя се. После се намирам. Лесно го  
постигам. Трудно бях живял. Няма да  
оставям времето проблема да решава.  
В страсти ме оплете, погуби ми ума.

После пак изправям високия си ръст.  
Дъхът ми спира. Убил себе си в утрото  
различно. Разум, чувства, воля... горе съм  
в този пореден ден. С окови на сърце.

Лесно се загубвам. Забравям колко  
тиха е играта. За която сме родени  
и сме несъзрими на земя. Истина ли  
е, че те откривам с духовните очи.

Сигурно заспивам. Уморен от тези  
сетива. Човешки са. И космични. Не,  
трагични. Запечатих в себе си твоя  
объл свят. Не искам да живея в мрак.

Да се погубя. И пак намирам теб. Не  
зная как се справям. Чувство ме ограби.  
С вода светена и босилек в ръка. Удар в  
челото. С Бог при мен ли си дошла.

Не искам разум да загубя. Принадлежа  
и на други светове. Искам те различна.  
Но не искам да играя на любов. Толкова  
си земна с този топъл нежен глас.

Помогни ми да не се загубя пак. Какво  
ли пак ще стане. Как и защо още съм в  
ритъм свой на крак. Искам да не мисля.  
Просто да не губя сетива. С теб ще мога.

Чуй ме - вярвам в чудеса. Една е стихийната  
вселена. Сила, вяръност, енергия. Понякога  
срещам странни същества. Голи и без тайни  
говорят ми, че бързам пак... Не съм от лед!

## **СЛОВТО ЧОВЕШКО**

Магия е словото човешко. Не зловеща  
тайна, а едни врати към Светлината.  
Светлината, от звезди дошла. Намерих  
я, ще нарисувам и ще ти я посветя!

Магията човешка. Един е скъпият ни Бог.  
Не мога да забравя този тих възторг.  
Плувам във небето. С криле на птица.  
С тях летя. С тях се скитах. С тях грешах.

Някакво усещане горещо. Думите са  
прости. А не се изричат лесно. Няма  
да забравя този полет отвъд небето.  
Този, даден ми от теб, в добрата среща.

Исках да откривам колко е чудесно да  
виждам светлината на звездите. Сега съм  
се затворил в клещи. Не мога още да се  
преборя. Магия е словото човешко.

Не очаквал колко сам съм бил. Колко  
съм живял в своята празност. Не знаех  
с точност къде летях и защо го правех.  
Магия е от Бога. Спирам да бълнувам.

Всичко странно ми изглежда. Дори  
дървото на живота беше пламнало  
във вени. Да, магията ще бъде веща.  
Няма да я грабя. Свобода ли срещнах.

Не искам да съм нещо по-различно.  
Колко е добре, че идваш в моето време.  
Приемаш и не отблъскаш духът ми  
с думи. Колко чаках тази среща!

Не искам да си спомням. Магията ме  
грабна. Времето се ширна. Има още  
много време. Спираш ме стените на  
самотата. Магия нося във крилете!

## ЩЕ ТЕ ПОЧАКАМ

Самотата се завърна, решила да ме рани.  
Няма да ѝ дам това ужасно право. Тя не  
е решение. Ограбва и взема ми крилата.  
Познавам я. Но не унивам. Не я приемам.

Но щом разцъфнат сетивата на моята  
природа, тя няма да им надделее. Ще я  
прогоня, ще я просна на земята. Някога  
със себе си ще заживея. Няма отчаяние.

Една невинна строфа. Какво ще стане  
не мога да отгатна. Любовта ми е безумието  
сладко. Мечтал съм. Но в утрото ми бяло  
срещам призрак дързък. Да ме сплаши.

Иска, да, иска самотата да бъде неин.  
Но сам няма да живея. Ще се боря до  
последно с гласа на урагана. Самота  
ли ще ме стресне. Лесно няма да успее.

Връщам е във друга ера. Любов се казва!  
Хората искат да променят, моделират и  
притежават всичко. Кой не го желае. Една  
е любовта. Това ми стига. Но още чакам.

Уморен съм. Но се пробудих. Слънцето  
притига - да разсее мрака. Нощта прекарах  
в размишления. Самотата отново при мен  
пристига и пак ме иска. Заедно с душата!

Дошла веднъж при мен е любовта. Няма  
да я прогоня. Самотата гледа. Протяга се  
към мене. Но няма да успее. Нищото се  
спуска. И сам да бъда, за теб ще оцелея!

## ОТРАЖЕНИЕ

Наистина ли раних душата ти красива.  
Наистина ли налях очите ти със сълзи.  
Наистина ли се съмняваш в мене. А дали  
наистина не си ме допуснала до тебе.

Колко свят трябва да преброя. Да спра.  
И да не съжалявам. Това не е моята сила.  
В небе съм бил за малко. Не ми повярва.  
Заслужих. Няма логика да те променям.

Отплува твоето доверие. Пресякох едно  
чудесно мнение. Времето напредва. Често  
остарявам. Каква ужасна грешка. Какво  
отражение за личността ти да приема.

Наистина ли съм честен. Наистина ли  
думи ти дарявам. Нима това е странно  
и неприето в наше време. Ръка ли искаш  
да получиш. Дали съм те заслужил.

Битката със теб започна. После ще я  
забравя. Ще мислиш, че съм те грабел.  
Не опростено. Делото не е трудно. Ще  
те галя утре. И ще те мисля като чудо.

## ДИХАНИЕ В НОЩТА

Обичам любовта ти! Не разбирам любовта си!  
Чувам как се радваш. А вселената тази вечер е  
издъхнала в мене. Мога ли да съм опора. Искам  
да се променя. Всичко да започнем отначало.

Не искам да приключим. Пред нас е цяла вечност.  
Да опазим всичко чисто. Цветята да ухаят. В гората  
да живеем. Да съм по-добър. Да те заслужа. Да си  
моето ухание. Дихание в нощта. Мога да мечтая!

Хубавите мигове да станат всеобхватни. Да отворя  
пак душата. Не да те забравя! Да дишаме сърдечно  
този ден студен. Да бъдем като лято, идват дните  
зимни. И нека да вали снега. Вода да стане жива!

Да, обичам любовта ни. Мисля колко съм смутен.  
А искам да те грабна. Мое чисто изпитание! Да те  
притежавам, не само за наслада. Искам да съм твоят  
мъж. Да разкажа как чувствам любовта си с тебе.

Как обичам любовта ти. Да посвещавам всеки ред.  
Не на думи само. С устни топли. С добрите чувства.  
Ще трябва да се подготвя. Навън е сиво, мрачно.  
Няма да избързам. Ще чакам светло търпеливо!

Нека не живеем като в сън. Да живеем за всеки  
миг, за всяка песен, дошла от планината! Помогни  
да те разбирам лесно. Слабост проявявам. Обичам  
любовта ти. Не да те боли! А да те обичам честно!

## СИЯНИЕ НЕБЕСНО

Едно съзвездие ли си само, или пак мечтая.  
И една звезда ме радва нямо. Докосва мойто  
рамо. Може ли да те обичам. Искам да узная.  
Не да бъдеш всичко, а бяло вино отлежало.

Това сега ми стига. Да съзерцавам и дишам те  
спокойно. Да те виждам как отлично в танца  
ме открадваш. Как бавно си останала в небето.  
Колко ми помагаш и колко те обичам нямо.

И в тъмното небе, което не е празно, летят  
прилепите жадни. И галеха косите, сипнала  
на мойто рамо. Пак ли си самотно съзвездие,  
различно и прекрасно. Без теб не мога нищо.

Едва сега те проумявам. Блестиш в небето  
ясно, защото някой те обича повече от мене.  
Имал ли съм избор. Кой ще ме запита. Звезда  
си от яркото съзвездие. Колко си високо!

Но протегна ли ръка, ще те откъсна от пейзажа.  
С вик ще те заключа. Моята ревност е голяма и  
не е безгранична, мога да те радвам, кажи ми само!  
Ето, лягам на земята. Ставам камък мълчаливо.

Всичко ще ти казвам с гладкостта си. Ако имаш  
смелост, докосни ме. Да оживея и да трепна. Нека  
бъда камък. Ако пак решиш да си само моето  
съзвездие любимо, ще го приема - тъжна рана.

Съзвездие си - знам го. За всички си различна, за  
мен - надежда. Някой ден ще седна под небето и  
тихо думи да ти казвам. Колко очаквам тези  
нощи. Как мълчаливо светиш - не за мене само!

## ДОЙДОХ ПРИ ТЕБ

Ако не съм заслужил да съм тука, защото тогава жив съм. И защо не искам да заспя. Защо бродя рано сутрин. Защо баирите прескачам. Защо не съм Гъливер в страната на джуджета. Да ги възпявам.

Защо предпочетох днеска самотата. Самота, дошла от северно сияние. Цветно, като дъгата. Защо съм отново вълк самотен. Хъски гладно. Със очите сини. С лапи силни. И зъбите да бъдат остри. Да се храня.

Защо обичам тебе само. Защо небето не иска да ме радва. Защо останах тук при теб. С любовта ми чиста. Душата пак ми се затвори, защо в нея падам. Защо и теб въвличам във своя свят от цветове измамни.

Подавам ти ръката си от мрамор. Мисля, че те приемам някак странно. Като част от общото начало. Като знак, че ме обичаш. Като откровение голямо. Като нещо чудно. Наистина ли заслужавам любовта ти. И как ще я опазя.

Ето, тази сутрин рано някъде се е разпяла ранобудна птица. Беше тъй красиво. А лицето ти във тъмнината светлина ми дава. Окадява ми душата. Вземам пак перото. Не мога и без него. Моля Бога да ми дава сила и опора.

И ето го, бащата на небето. Изгрява рано. И рано към теб ме тласка. Благодаря му. Мога пак да се замислям. Откъде почерпих сили. От едно небесно ранно рамо. Но мога ли кажа как се получава. Добре е да размисля.

Ако имам дял в този свят объркан, ще те целувам. Сетне ще изкача върховете на твоите въпроси. Попиташ ли ме защо не спя, защо съм буден - няма да ти кажа. С обич ще те храня. После ще отида горе. С нежност ще те радвам!



## ЧЕРНИТЕ ОГНЬОВЕ

Бисери ли в дланите държиш. Нима те са важни. Мисля си, че не. Един въпрос ли си задавам. Говорил съм с лице, призрачно и ясно - твоето лице. И то не се забравя.

В страст от въпроси ме засипаха кинжали остри, прободоха ме до кост за теб, мое тихо упование. Заблуден ли съм, или още съм дете. Ще видя теб и твоето лице, потъвам в забрава.

Като в бистрата река, създадена да радва. Легнах, приел реда да се окъпя в живите вълни. Бисерите чисти ги запази. Но няма да те радват. Над нас лежат огньове черни.

Болката ще ни гори. А моите ръце бавно ще окъсяват. Времето леко няма да приема. Ще те гледам - там в оназ река. Плячката съм аз, а ти последната морава. Това ми стига.

Някъде напред мрак над мен е паднал. Като дъх на ягоди и стриди. Като чиста приказка от тлен горещца, която покорява. Ти не си река, а аз небе. Това не се забравя.

В цъфталите длани, ако още бисери държиш, хвърли ги в реката. Няма да се удавят. Някой ще ги намери и ще се зарадва. Аз съм късен ден и утро закъсняло. И тук ще спра за малко.

Опомних се и се стреснах. Къде е логично ми его. Защо не те забравям. И защо толкова се радвам. Повече не ще говоря. Не стигат думи само. Наистина ли любовта ти не заслужавам.

## ПРЯМОСТ ЧИСТА

В чистата си мисъл от неизбежност казах,  
че те обичам. А ти не ми повярва. Как в  
душата си да отхвърля тези думи малки.  
Помислила си, че играя роля, а не е вярно.

Нощта ще бъде жива. Като самци със своя  
воля. Още не мога да се опомня, че ранил  
съм обаянието ти сладко. Кой ще дойде да  
ме ограби. Ти ли - тази, която любя силно.

Не го прави. Недей да ме превръщаш в кукла.  
Не казвай колко натежал съм и в какво да  
вярвам. Времето ми свърша. Усещам една  
умора. Легна ли - няма да заспя спокойно.

Но заспя ли, ще те сънувам чиста. Като  
жена, дошла от измерание високо. Като  
надежда да ме променяш и освежаваш.  
Сега е слабо моето рамо и ме подвежда.

Да, изчезнаха моите силни бляни. Ще имам  
време да размисля как да кажа прямо онова,  
което ум подсказва. Приказката на живота  
няма да прочитам прибързано към тебе.

Нощта ще е трудна. Умората стиска ме в гърло.  
Вик неволен няма да допусна. Подари ми чиста  
прямоост в начало ново. Бог така Адам създаде. И  
ти го можеш. Вземи решение и то да бъде зряло.

Неволно в пъкъла съм влязъл. И там сам съм се  
оказал. Прокуди ме за малка грешка. Душата ми  
вече остарява. Остана ли без теб, отново това е  
волята ти и таз на бога. По света сам ще бродя!

## ДИХАНИЕ И ЧУВСТВО

Спускаха се вълшебствата красиви. В плен улавят те душите истински и силни. Мълчат в мечтание от воля. Вълшебствата застинаха в безумство най-човешко. И щастието само.

Без край е моето тъжно примирение, че мога да те изгубя и да скоча в мъка. Да се окъпя. Да се удавя. Това ли искам да постигна. Ще забравя всяка лоша мисъл. Ще дишам сам под звездите.

Някога щастив съм бил да ти давам рамо. Да си сгушена във мене. Да обичаш моите пейзажи. Защо така ме гледаш. Нали за нас бога ги създаде. Гърми мечтата и се излива. Свобода раздава!

Някъде във дните Бог ме просветлява. Имам нужда. Сигурно наистина съм вълк в капан заклещен. Ще със зъби да отхапя лапата си яка и ще заживея, простичко и чисто, сам с мечтата.

Отиде си вълшебството горещо. Отиде си, къде да го потърся. И ако пак го срещна, дали ще ме приеме. Дихание и чувство в мен живеят. Не съм единствен. Пак ли да остана със звездите само!

## ПОСЛЕДНО ИЗПИТАНИЕ

Спрях и се вгледах в тъканта на твоята душа.  
Колко малко дадох. И колко много вече взех.  
започнах да разбирам, че направи ме щастлив.  
Ти си пламъка изгарящ, аз съм сладката вода.

Исках щастието да бъде пълно. Да ти давам  
с мисълта си най-красиви състояния от тихи  
сънища и топли ветрове. Даваш ми възторга.  
В тези мигове, когато сам остана, до стена.

Не искам да си спомням как далеч живея.  
Ако бог реши, при теб ще дойда с радост.  
Реката пада с трясък силен. Да се вълнувам  
няма да побързам. Смисъл в тебе виждам.

Времето минава. А в него сам съм в смисъл  
опростен. Искам да те разбирам по-добре.  
Като алчност сива. Като сянка бяла. Като бор  
изправен. Като скала за нежност закопнял.

Спрях и се огледах. Сам съм. Никакво съмнение.  
Ах, как не обичам тези размишления. И се лутам.  
Разбрал душата ти узряла! Бегло оцеляла остана  
в своето мълчание. В стремеж за бъдеща игра.

Последно изпитание при нас дойде. Не ни попита  
може или не. Настани се между двама и започна  
своя пир. Исках да го прогоня. Но присмя се диво то.  
Каж ми, мое не съмнение, наистина ли не си сама.

Нощем викам те с безвремие. И трудно мога да  
заспя. Не ставай мое поражение. Успокой ме  
с леката ръка. После не падай с мене. Може да се  
нараниш. Ти си ми спасение и топло веч гориш.

## НОВ ЖИВОТ

Бълнувам скрит зад една врата. Сам съм,  
тръгнал в просторите на земния живот.  
Но какво направих с теб, остро порицан  
от съвестта. Нима имам право да обичам.

Нима не виждам смисъл. Нима не мога да  
спра и да размисля. Какво изпитвам и защо  
отключвам тази тайна. Земен лъч лиричен.  
Толкова космичен, спирам дъх с ръка.

Не бива ли да те въвежам в свят от сили  
странни. Сам не съм ги проумял. Как да  
бъда ясна мисъл, щом духът ми остаря.  
Нямам право, тръгнах в поток на търсача.

Търсил съм те цял живот. Ако спра да те  
обичам, какъв плод ще ти давам за храна.  
Защо толкова се старая, защо в небесни  
странства те въвличам. Не да си сама.

За нов живот се готвя, близко до моето  
сърце тупти една истина голяма. Изгаря  
моя вена и едната гордост, че съм с теб,  
в един хамак като люлка в топла нощ.

Наистина бълнувам, без да се разбирам, а  
виждам как до теб пулсирам, бях кула лед.  
Всичко се пропука в дълбина. Леда стопи се  
и ме обгърна както живата вода в човек.

## НЯКЪДЕ НАВЪН

С мисълта за тебе лягам и заспивам. Сутрин се събуждам рано със сърце за тебе разгоряно. Виждам един прозорец към небесното красиво. Но в мен вече заживя един човек с мисъл дива.

Не мога да си представя, че няма да те видя, че нещо пада или рухва. Не искам да мечтая друго. Само теб сънувам. Само теб бълнувам. Искам да си моята любима тема, още дълго време.

Поема да напиша, да не секвам в тъмнината, когато лягам, когато ставам, когато отивам някъде навън. Топлят ме очите ти лилави, омайват ме със блясък. Светлината тяхна блика като зарево на слънце ярко.

Днес не искам да умирам. Искам образа да пресъздавам. И без да мога да съм толкова честен, честно ще ти кажа. Мисълта ми не е в слъцето горещо, даряващо живота. Недей дъхът ми спира рано. Смей се и танцувай още.

Сам заставах там, до тебе, където хората се смеят сиво. Мисъл ли съм имал, винаги ще помня колко малко ми остава да забравя себе си в небето, да склуча пръсти и да легна. Зная, че един е бога. Един за всички и Любов е.

Трудно ми е в тази утрин да се концентрирам. Едно голямо чудо виждам - с цвят и дъх на синьо. Слънцето е изпаднало във чувства цветни. В мен вали горещо - дъжд , вятър и пламъци, щастливо. С мисъл разбери го!

## ПЕСЕНТА ЗА ТЕБ

Три пъти ме прокълнаха, три пъти оцелях.  
Четвърти ако ме прекъснат, ще тръгна на  
към зората. Защо тази вечер не заспах. Не  
можех да се справя със една задача. Спрях.

Един товар тежи отгоре, а още два лежат  
ми на гърба. Как ще оцелея, ако нямах  
капчица любов, не само във вени, но в  
мисъл и във страст, мъдър ли съм или бях.

Днеска прецених, няма така да продължавам.  
Ще изпадна в дълбока размисъл над една  
Съдба. Съдбата ще остане твоя, товара ще  
поема аз. Колко пъти мислих защо ли оцелях.

Няма кой да приеме тоз въпрос със чело в  
грижи. Може да ги огледа и със смях. Дали  
полагам някакво усилие, или своята звезда  
скоро разпознах, и не беше тя само светлина.

Имаше и кожа, имаше и грях. Но как любовта  
да укорявам. И какво е грях. Три пъти онемявам.  
Три пъти премълчах. Ще дойде четвърто време,  
Да кажа през сълзи - влюбен съм до кост.

Ако можех, с всичко щях да съм доволен. Щях да  
бъда тих като ведро с вода. Щях да пия, да радвам  
нечие око. Да, три пъти оцелях. Как ще секна дъх  
не искам и да знам. Сам живях, но срещнах теб.

Естрадно ще го кажа: ти си моята любов. И макар  
да е банално просто, ще го твърдя. Няма жена като  
тебе с този топъл смях. С тези длани нежни, с тези  
устни по-вкусни и от хляб. Три пъти оцелях!

## ТВОИТЕ ОЧИ

Днеска разпознах те между другите поля.  
В онази утрин нежна, където ти като малка  
бяла котка легнала си във тегота. Тръгнах  
от нюхът лисичи воден, да те поздравя.

Мислиш, че съм лисичка малка, че не съм за  
теб. Тихо стъпвам да не упраша. Лек съм като  
перо. Нищо не съм поискал, само дъхът на  
твоята тъга. За лисица да вземаш, коте си едно.

Не искам да те нарянавам, искам да съм твоят  
фен. Котка си различна, приличаш ми на дъхав  
ден. Не вървя срещу природата си дива. Не съм  
тъжен, но съм смутен. Ти си моя котка, моят ден.

Как да те приемам, след като съм цял във рани  
от хора - зверове. Аз не съм лисичка, обичай мен.  
Помогни ми да стана онзи малък облак, който ни  
сроди. Помниш ли ме, помня твоите очи.

Да, днеска се намирам на върха на вулкана жив.  
Кажи ми, още ли съм лисичка, още ли се боиш.  
Бялото кожухче виждам как почистваш със език.  
Коте малко и различно, обичам те, обичай ме и ти!



## ДИШАМ СЪС ИКАР

Тършувам душата с вълнение. Приижда нещо чудно, чисто, без реплика позната, една добра утеха. Обличам се във мисли. Рисувам те със строфи. Тук посрещам нещо ново, непознато.

Някога съм се страхувал, но мечтал съм тази среща. В тебе себе си откривам. Започнах да разбирам. Дълго съм живял самотен. Като мида във морето. Нежна е, но може да ранява.

Не ме подреждай в думи, аз не искам. Нощ е, а някъде в самотата нещо ме притиска. Вина нося в себе си отдавна. Дълго съм те познавал, не съм съзнавал. Но винаги съм те разбирал.

Сега те преоткривам, скрита зад скалите. Бягала си в самотата, да не се издаваш. Мълчала си и не поискала някой да те притежава, само слънцето си чакала да те топли и огрява. Не мога да отдъхна.

За тебе сам издигнах своят епос, не лиричен. Но приличен. Бягала си с птици във небето. Облаци си гушкала в умора. Сега си гълъб бял, не за мен остана. Диша ти сърцето. Моето сега се спира.

И скоро няма да разреши в мене да пулсира. Ще плувам, а не мога, и не искам, и не виждам нищо, а така мечтая да ти кажа ясно колко те желая. Да, разумът зает е с другите ми грижи, моят начин.

До сега не знаех, че имам връзка стара с тебе някъде в простора. Дедал да се наричам, бих желал такава слава. Икар падна и се удави. Беше млад и глупав, небе пожелал да побеждава!

Не беше Икар по-различен от яростта на вятър,  
с пера обкичен, обичал бил да се раздава. Младото  
тяло имал, било е здраво, но какъв е бил умът му?  
Свободен и волен, като всеки силен вятър!

## **ТЪРСЯ РАЯ, ЗА ДА ТЕ СПАСЯ**

Няма да живея вечно, даже да обичам. Себе си  
ще заключа и ще тръгна леко, очи ще лекувам.  
Не искам повече да виждам как бавно рухвам  
и се разпадам. Не съм вселена, нито слънце.

И луната е уморена в този миг, с мене, мисля, че  
разбираш. Не искам нищо да получа. Само да  
започна друго лято, което да ме топли. Или ти,  
жена добра, в обятията си да ме притискаш.

Как да продължа да вървя напред, когато пътя  
си прокудих, а любовта загубих! Оставам там,  
от където тръгнах. Нима трябва да прохода пак,  
като пеленак на колене и лакти, аз, старика.

Закърмен съм със майчиното мляко, а то било  
горчиво. Някъде летяха птици, без да виждам.  
В играта на живота провалих се, какво да търся.  
Онова което искам, не е просто, просто ме почакай.

Днес деня ще люти на очите, ще изтръпвам като  
бебе. Студено ми е, позволи ми да те прегърна, да  
се стопля, да те стопля, ако това не стане, какво  
да правя. Сам вързах си въжето за последно!

Любовта ми промени се неусетно, но търся рая, да  
те спася от онова, което и аз не мога да разгадая.  
Ще бъда мил колкото поискаш, ще бъдеш цъфнала  
от радост роза, защото те обичам и във ада, и във рая!

## ПОВЕЧЕ ЗАСЛУЖИ

Миг остава до нашата среща. И тя ще е топла.  
Ще е вълшебна като пролет, а напред зима се  
задава. С какво да те зарадвам. Подходящи думи  
търся. Ако не ги намеря, с ръце ще те поема.

Виждам, че това не ми отива, че бъркам в твои  
тайни, ще побързам да изягам, не от страх пред  
тебе. Вероятно надцених се. Сега очаквам зимата  
студена. И печка да запаля. Цигара да изпуша.

Виждам как това те прави по-различна. Бълнувам  
пак в косите. Как догарям като свещ във храма, на  
който не повярвах. Но бог ми разреши тази малка  
рамка. Не в икона да те превърна. Повече заслужи.

Няма да ти казвам винаги едно и също. Ти го знаеш.  
И играта ни ще бъде по-красива от топлата камина.  
Миг остава пак да те зърна как гледаш черните си  
мънички обуца. Палиш пламъка в мене, после бягаш.

Наистина ли мигът остана вечен в паметта ни. И там  
скрит от хорски поглед, разгоря ни. Не бързай да ме  
имаш. Аз съм тежък и муден. Дори очите ми са слепи.  
А чувствата заспали. Как да те погледна в този час.

Трябва вече да ставам от мечтите, да съм реален. Как  
не ми се иска от унеса на дъното, да избягам в улицата  
на сълзите, които бях забравил. Но вече станах, тръгнах.  
Право срещу тебе. Не да те обладавам, да изчакам дните.

Миг остана, почакай ме да се подготвя. Колко трудно  
е когато бързам. И колко грешки съм допуснал.  
Говорило било сърцето ми открито. Точно като в  
естрадна песен - чиста, нежна, но топло лековита!

## МЪНИЧКА ПРИНЦЕСА

Един звяр душата ми изръфа, харесал е кръвта ми.  
Една птица слезе долу ниско, поиска да ме превземе.  
Едно дете ръката хвана с упование и светлост. Един  
стар другар спомен от детството донесе.

Една китара прозвуча в сочната ми стая, легнал бях,  
от музика омаян. Една стомана до мен блестеше.  
Нямаше да го направя, младостта ми тука беше.  
В тъмното на страст отпаднах долу дяволито.

Душата ми да вземе искаше с цялото старание, не  
се реши, отиде и не се завърна. Една сърна гледаше  
настреща, един човек изправен сам луна зовеше.  
И в тихата снага, страданието с радостта спореше.

Дошло е явно време зъби някой да покаже, звяра  
гледаше ме ядно - гладен беше, и там, в нощта, нещо  
ме зовеше. Ти ли бе това, мъничка принцесо. Защо  
мълчиш, не ме ли чуваш вече. Късна вечер беше!

## ПИСМОТО МИ ОСТАНА

Съзнаваш ли колко време мина и колко мъничко остана. Не за вечността говоря, за живота на земята, в която не зная с кой се боря. Може ли със самотата си да споря.

Силата ми не е голяма и не предлагам на никой. Обичам мънички цветчета - лалета, маргаритки. Дрехата ми е оцветена във нежност виолетна. Някъде се простира вечна.

Чакам без умора да я срещна. Сега останал съм без дреха, но не се срамувам. Видя ли човек усмихнат, се усмихвам. Смръщя ли чело във грижи, всичко пъстро става сиво.

Но ето колко е приятно да си в една едничка стая. Тази, пазеща душата. Музика ли слушам. Или неволно се повтарям. Както и да мисля, пак съм покрай тебе. Радост ми е любовта ти.

Само имам грижа над себе си до бога да не се поставям. Снощи го проклинах, разбрал, че няма понякога надежда. В мен гори едно човече малко упорито. Пинокио го наричам.

Останало ми време свято да размишлявам, да откривам колко малко зная и колко трябва да дълбая. Може би не е решение самичък да си остана, любовта съм срещнал, всичко тя е!

## ЛЮБОВНОСТ СВЯТА

Време беше да разбирам ясно, колко тягосна е моята особа. Как не мога да се впиша във живота. Как намирам да изляза над простора. Слънце, да посрещна, изгрев е, денят пристига.

Тъмнината пред мен застана-стена от обич. Вятър от измама, че не съм обичал, че не мога и без тебе. Тъжно е небето. Звезди не светят. Празно е в душата, но твоята е пълна, свята.

А някой ми казва, ако не обичам своята майка, как Мадоната ще възпея. Да я лепна във сърце си и да се радвам тайно. Бог е казал толкова много, създал една трева зелена. Колко просто.

Но, боже, грешният в мене те проклина, не те приема и разбира. И пак не мога да призная, че всичко тръгва винаги от тебе. Не искам в спор да влизам, една жена обичах само!

А дъхът може ли да секне, да живее, да обича, да милее. Господи, какво безумие в мене има, да те обичам, а нищо да не разбирам. Един - безкрайност, си създал така прекрасна, безумие от страсти!

А моята любима чака ме и брои всичките минути. Не можела без мене. Нима така е, Господи приятни. Нима съм слаб, за да приема чудесата. Влюбен в човешки мисли, безопасни. Какви чувства ясни!

Трябва ли да приемам тъжно своята любима, тази нощ в спомени и картини, напълно земни, да я имам! Учи ме, Господи, като тебе да обичам. Да скачам като риба в бързей. Господи, нека любов в мен да има!

Господи, една любима имам, и това ми стига! С никой не искам да я деля. Даже с тебе. Нека да остане жива в мене. С нея да приключа своята земна радост. Да не я загубя. Нея да обичам и да любя! Господи, дай ми тази сила!

## **ВЪЛЧИЦА**

Не ме сънувай! Просто ме пусни да вляза.  
Там да легна свежо, като утро светло, като слънце жадно. Като звездите, гаснещи от желание. Като облак мокър. Като вятър.

Не прекъсвай моето видение - дръж вратата си отключена. Не ме сънувай, пожелай ме. Готов съм. Искаш да изгаряме, не се предавай в прегръдката на дявола, отдай ми се!

Ще мълча и ще гледам силуета на очите ти. С тях ще се слея. Ще те изпия като ручей! Нали това копнея. Ще почистя стаята. Ще я направя със ръцете си и ще те целуна. Повярвай ми!

Дарявам пак сърцето си, по-прекрасно е от мен самият. Не бъди вълчица. Имам лапи. Защо да те разкъсвам. Не искам да е толкова банално. Не бягай, ще те открия, всичко си.

После ще размисля, и ако не те разбирам, ще те питам за последно. Защо живееш в празна стая. Тя топли ме. Не съм ли този, който да го прави. Ако така е, пак ще те обичам. Бог в рая ще те запрати!

## ИСКАМ ДА СЕ ПРЕБОРЯ

Дълго съм живял затворен в моите чувства.  
И тялото ми тъжно креташе по черния  
паваж. Себе си без малко да погубя, но на  
време осъзнах се. Влюбен съм, защо да крия.

Времето ме изостави. И аз не го запомних с нищо.  
Но тази утрин оцелях в празната купия от цигари.  
В смисъл на човек още мога да живея. Омръзна ми  
да съм монах, искам расото да съблека и махна.

Виждам своята магия - усмихва ми се чисто, с нея  
душата мръсна искам да умия. Да бъда отговорен.  
Любовта ми не е летяща птица, така ще я опиша.  
Има душа - и плът, и дреха, морска пяна овладяна.

Леконравно - не, и не на всякаква цена искам  
да споделям. Дълго съм живял в килия. Не ме  
влекат благата само на плътта ми. Искам да  
се втурна в тази чудна и приказна магия!

Злото бе живяло в мен и остави белег в ръката.  
Сега съшивам с труд раната и мъчната отплата.  
Раната част от живота ми опразнен още носи  
светлината. Оставих се любовта ми да е разплата!



## ЧЕРНА ГЛИНА

Аз съм черна глина, попаднала в твоите ръце.  
Ръце от бели сетива, очи за моите очи, моята  
най-скъпа благодат, най-чудесната грънчарка,  
най-добрата новина! Аз ли те намерих или ти.

Продължай да ме ваеш със ръцете топли, дай  
ми сили, дай ми още от многото лица. Не искам  
да съм просто черна глина, имам нужда да бъда  
измислена от теб мечта, да искам да съм глина.

Не просто кал, която да се слива с твоите ръце.  
Намирай черна глина, изглаждай моето лице!  
Извайвай пак, да стане чисто, пак да съм ти дар,  
Ти си грънчарката и магия, аз съм твоето небе.

Искам да остана глина в разгар. Колкото може  
глина черна да направи нещичко за теб. Дай ми  
чувства. После натроши ме на части, но да бъда  
твоят най-възторжен зной до своя земен край.

Работи с ръце над мене - слънце над поле. Приеми  
ме като поредна радост, награда е това. В твоите  
пръсти съм много глина и повече човек. Не спирай  
да ме ваеш, аз съм черна глина, създадена за теб!

## ПОСЛЕДНИЯТ ОБЕТ

Логиката на живота ме научи да бъда меч, да бъда перо, да съм и прям, и тъжен. Да сдържам музиката на любовната си муза. Да потъвам в блясъка на една жена.

Получих дар, получих намек, получих дива есен. Да бъда - сам за себе си угрижен. Да бъда сянка и да бъда лъч. Приех всяка болка, поредния порок от бъдна самота.

Очаквам небе, жена. Защо протегнах ръка към тебе, защо не мога нощем да заспивам. И съм тъй затворен както никога не съм желал. Сигурно мечтал съм звезди, луна.

Разбирам, че съм станал ум без радост, хляб, вода. Когато съм бил набрежен, винаги се случваше така. Ще намеря начин да живея отново и щастливо, както съм мечал.

Ако не ме разбираш, ще ти призная, че аз съм последния обред, искаш ли да те притежавам решаваш ти. Живота ме научи да търся две лица, две слънца, две души, любов и една тъга.

Звуча ли ти фалшиво, не мисля за това. Ти вече влезе в тайната на една съдба. Дълго съм те чакал, постой край мен. Дори да не те докосна, вече знам, пристигна смела и няма да те предам!

## СИЛНИ ДУМИ

Безумие, вземи ме на свойте плещи.  
Горе, където лед звъни със кристали  
звездни, но защо тази утрин дошло си.  
Защо ровиш душата ми и я приемаш.

Чудо е, ако ме обичаш, вземи ми я, ще  
бъда по-щастлив, по-бързо ще забравя,  
самотните си нощи, и вината която нося.  
За кръста си безумен. Не ме щади, вземи я.

Може би днес съм много тежък, но не съм  
безразличен. Вземи хубавото, което искаш.  
Нямам много сили, макар да мисля колко съм  
неумишлено различен, спокоен, не себичен.

Да, безумие си мое. Сега обичам те още по-  
жестoko. Не искам да избягам, не искам да  
умирам. Не искам вечност. Само да обичам.  
Мечтая те и те искам. Колко силни думи.

Но безумие си сладко, наистина ела, ще ти  
разкажа колко зная. Не е много, но желая.  
Не искам нищо да доказвам. Тази утрин  
съм лъч луна, паднал в мисли празен.

Още мога да се влюбвам, без да се налагам.  
Колко малко зная за теб, за мен, за края.  
Искам да си спокойна. Ще вляза в твоя дом.  
Обичам те, безумие. Обичай ме, ако желаяш!

## ДРЕХА ОТ СРЕБРО

В черна дреха съм облечен, черна е душата ми студена. Обет дадох пред Бога и Сатаната, да не търся щастие, но сам до края да обичам и да желая.

Една жена, увлечена във мен, предеше кадели от сребърна коприна. Галеше ме нежно, после живота ме прегази. Страшна стана черната ми сила!

Някой казваше ми тихи думи - как да обичам, как да любя по моя начин. Мога да обичам. Жената дълго плака, дреха от сребро направила за спомен.

После някъде изчезна, сам останах. Бог и Сатана се смяха, бил съм млад, за да разбирам. Сега е ясно, трябвало е да понасям болка, а да съм мечтател.

Жената ангел беше, но мене ли желае, или душата ми на скитник тъжен и самичък. Ровех във всеки ъгъл на душата. Да не бягам, животно наранено. Дело на Бога ли това е.

Дълбоко се съмнявам. Сатаната ми се киска, виждам го насреща. Няма рога, брада и дреха черна. Беше жалък. Искаше да ме променя. Провали се Сатаната, не аз, той сам остана!

## НЕ ПЪРВИЧНО

Летят обрулените листи от дървета, вятър ги похвърля тъжен. Има ли значение какво ще правя днеска, щом не знам какво ме чака утре. Така за мен е по-различно, не първично.

Не винаги времето е лошо, не винаги всичко всичко свършва бързо. Вятъра как себе си разбира. Пита ли го някой, едва ли има толкоз любопитни хора, всеки има своя грижа и своята умора.

Нужно ли е вятъра да се оправдае. Да слезе до едно човешко двоумение. Да, летят листата уморени, след дълго лято, след есен дъждовно не разкрита. Човека буден ако види как вятъра танцува, плаче.

Но любовта при мене внезапно влезе, като през прозорец, като слънчев лъч през зима. Любовта не е лесно обяснима, но може да се смее, може да поплаче. Летят листата, нека, кой ги спира.

В ума си ги желая, и любовта ми е смях, весел мелодичен. Мисля за листата, за Мадоната, която синът човешки е родила. Понякога не го разбирам и забравям, зима идва, ще дойде внезапно силна!

Чакам в нетърпение да прегърна своята търпимост. Вечно в себе си ли да се вирам. Не е трудно, но е честно всеки сам да си позволява. Не ми е сладко, но го приемам, падам, после ставам! Сам си разрешавам!

Така съм учен, така живея, трябвало да го приема. Правилата спазвам, ако не ми се отдаде, си отивам, и не казвам нищо важно. Всичко не е логично, и не толкоз лично, въображение различно, видяло всичко!

## ТРЯБВА ДА ТЕ ВИДЯ

Чудни пътища ме чакат, сънища красиви  
искам да оживеят, и проговорят. Слънцето  
ярко в изгревите смели да видя, самотата да  
прогоня. Пренаситен от участта да я понасям.

Всяко утро е новото начало на моя важен  
миг в живота. Защо оставам млад, а тъжен, и  
има ли я вечността, всяка странност да изуча.  
Да вникна в детайли, видение ли си просто.

Откъде пристигаш, накъде отиваш, защо ме  
грабиш, защо със себе си надолу ме поваляш.  
Каж ми истината своя, кажи, важно е, и не  
е ясно коя си, и как караш ме да се променям.

Питах, не отговори, мога да избягам, не е късно.  
Искам да ти вярвам, а не мога, ти - Мона Лиза!  
Кралица си на светлината - вече се досещам,  
дошла си да ме вземеш в своя свят. Не бива!

Моят път е на земята. Още съм свободен. Още  
мога да градя, всичко най-красиво. Остави ме в  
теб да отпочина и размисля. Трябва да те видя.  
Не си авантюра, свише дошла си тук при мене.

Вече те обикнах не само със сетивата, с всичко,  
което винаги съм притежавал. Сега си чудо за  
едно самотно име, и то ще те погали, но защо съм  
стреснат. Вярвам, че при мен Бога те изпрати!

## ВИДЯХ ТЕ

Без да има драма, нощта е романтично поетична. Късите коси направени за спомен кратък, пред мене оживяват. Трябва ли да има сложност обиграна.

Луната тича бързо, небосвода е различен, със съзвездия обкичен. Колко много думи в тази празна дрипа, на пижама ли прилича, мога да я махна, мога да я сложа чиста.

Помня те отлично, и преживях те, откакто за първо видях те. Разбрах, че се увличам бързо, внезапно те обиквам. Дете в дреха на гигант облечен. Обречен да търся вечно своята дама

Птица в небето лети високо, ти ли правиш го нарочно. Искаш да ме радваш, исках да те уловя със длани. Думи празни да изричам Под теб да тичам до умора, избор личен.

Утре пак да бъда здрав и симпатичен. На кого приличам. Трябва ли да бъда лесна плячка. Да ме улавяш за минута, да ме изоставяш. Пак ли там се върнах, в детството щастливо.

Няма драма, романтично сам съм, и се лъжа. Не бе това мечтата ми голяма, да бъда ням като в мелодрама. Скачам от високо. Имал съм и добри моменти, скрити сантименти!

## КАРТИНИ

Не искам да избягам. Това ми е живота.  
Да скитам в мисли цветни. Картини да  
рисувам. Да виждам ясно колко може  
да е страшно да стоиш да чакаш края.

Небе ли да се отвори. Със скъпи дарове  
да те спечеля. Най-добрият ли ще бъда,  
ако възкликна, че не мога да се отричам.  
Че съм победен от любовта, че затъвам.

Да искам да крещя, а мълчание да си  
налагам. Гледам в близко бъдеще, а не  
ми е ясно неподвижен ли да остана  
във миража, да се вирам пак в бога.

Умора ме подтиска и ме цеди жестоко.  
Какво да кажа, честно, искам вече да  
остана в сянка, че отдавна нищо не ме  
засяга. Любов мечтая, и се радвам много.

Гледам често във небето. И в ден, и в  
нощ. Летя с мисълта си там, нагоре.  
Не бягам. Търсех вече своята Голгота.  
Бог гледаше с почуда тази болка.



## ДРУГА ТЕМА

Ти си тайнствена жена, с една ръка  
от топло лято, с едно сърце, излято от  
светлина. Аз съм гладко езеро от сила  
скрита, търсил своята загадъчна жена.

Ти си синя като небето, не от студ, не от  
мъка. Щастие за мен. Имаш лека дреха,  
за мене тежка като крепост, като ред от  
думи, написани с трудност от почуда.

Когато няма какво да кажа, мълча и чакам  
словото да ме приюти. Капки от слънцето  
познато тръпнат във твоите коси. Няма да  
премълчавам чувствата, с които ме превзе.

В душата ми е лято, отвън вятър вее, без да  
ни щади. Ти се носиш като като нежната  
коприна над всеки поглед от възторг, сега  
виждам - упорито криеш поглед и мълчиш.

Силата си днеска няма да показвам. Пазя  
я за теб. С поглед гладен гледам стената,  
където живеят герои от мои светове. Но  
няма да те запозная с тях, така е по-добре!

Тайни имам, тайни, нямам връзка с други  
същества. Силата днес за миг ме остави,  
сам сред други светове. За теб размислих,  
няма да те изтощавам, в рими и море.

Ще развивам друга тема, ще планирам върхове.  
Ти за мен си тайнство бяло, може би моята жена.  
Не зная какво да чакам. Нека срещнем се очи  
в очи. Ще те забавлявам, но душата ще мълчи!

## ИМПУЛСИВНОСТ

Не ме прогонвай от живота. Нали съм  
твоят мъж, красив и нежен. Така ми каза,  
още помня! Не ми разказвай приказките  
на Шехеразада. Притисни се в мене, можеш.

Не ме мисли за чуждо тяло, без ноктите на  
звяра, който търсиш. Не ме прогонвай, не бива  
и за двама. Би било ужасно! Не ме погубвай със  
коварство, награди ме с милата целувка!

Искаш да ми кажеш, че съм слаб и труден.  
Мъжът във мене вече сигурно не виждаш!  
Кажи, моя слабост, защо мълчиш, не проговаряш.  
Защо пак в себе си се затваряш! Не го прави!

Това е немислима грешка, да смяташ, че съм  
те измамил, и не можеш да прощаваш. Любовта  
ми търси извинение, тука на земята в нейно  
тежко измерение! Не ме разбивай на парчета!

Вземи шишето с вино, пий, докато се наситиш!  
Но ела при мене, още ли искаш да се измъчваш.  
Още ли да живеем като чужди, без прегръдка,  
без милувка! Направи го ей така, без задръжка!

Сам ли пак да бъхтам. Ако трябва, така ще стане.  
Но защо да се получава драма, без да има смисъл.  
Кой не е направил грешка! Изгониш ли ме, няма  
да се върна! Сам оставам, а искам да те прегърна!

## СЛАДКА ТРЪПКА

Обичана си, моя чиста паяшка гадинка,  
Живота при мен те изпрати със радост.  
Почувствах те със мъжката си слабост,  
Измислена от друга ера без тази сладост.

Усеждам как дъхът ми спира, как топлота  
се слива с благодат. По-добро в живота си  
не съм получил, сладка тръпка, паячка си  
хищна, а донесе ми наслада, с ръце я даде.

Някога било е време, когато всичко беше  
чуждо, и някак черно и небрежно. Какво  
направи, пиян се чувствам от умора. Или  
всичко е привично и не критично. Нека!

Ти си ми любов последна, нужна си, но не  
поредна. Грабна ме и запокити в златни  
листи! Станах в мрака, исках да те видя  
ясно. Любов ли беше, или пъкъл гладен.

Обичана си, моя сладка тръпка, момента  
никога да не свършва. Една гора зелена,  
на любовта ни свидетел стана. Слънце  
изпепели ме, чудна изненада ми даде.

Паячка небрежна, колко ловко ме оплете.  
Как ме опакова, не ме уби, приспа ме, със  
мелодична странност някой те доведе,  
моя нежна дама, искрена в гордостта ми.

В мрежата оплетен смело се почувствах.  
Каква прекрасна радост някой ден със мене  
ще се храниш! Паячка сърдечна, не всичко  
знам за тебе. Утре ще бъде твоята прехрана!

## ТЪМНА СИЛА

Моля се на бога, не ставай една от всички! Ще останеш далече, зад гърба ми. Може някъде да плача, но не пред тебе, не го прави и няма да го правя.

Ако имаш любов към мен, не я продавай на тъмни сили. Да не спира хубавото чувство, няма смисъл, една си в този миг, а мигът не е вечен, не искам да го развалям.

Днес си моята любима, утре ще те помня, не ме прокуждай с уважение, присъщо на самките. На мен също е присъщо. Самец съм, няма да падна лесно. Някога съм бил принуден.

Не ми обръщай гръб, ще видя страсти. Обичам те, в свободата и в мисълта си ми, любима. Да, звуча като старец. Дори така да ме приемаш, имам друга сила.

Моля се на бога - да бъдеш последното терзание, ми стига. После ще размисля, ще разлистя друга книга. Книгата, на тебе посветена, не забравям, че си ранима.

Не оставай там, където те открих, и където живота ни засрещна. Към мен тръгни, но се готви за битка. Някой трябва да победи, и да оплетем, нашата връзка най-любима!

Има тъмна сила, която иска да ни измами. Аз да те обичам, ти да ме обичаш в рими силни, но човешки! Нека споделим и пазим своите чувства, Любовта да не си отиде!

## НЕ ПРОСТО ЕРАТО

Мускули и дух не са достатъчни.  
Вървим един срещу друг, а мислим,  
един към друг. Че лъжата свързва  
и разделя. Не лъжата, шегата.

В момента на шумящите корони, на  
дърветата смирени, имаме си дълг.  
И ще дойде време, ще се поклониме  
на един вселенски мъдър вик.

Цинично ли е да се влюбва някой там,  
на край една бразда. Ако тъй звучи на  
някой, да, лъжа е, но ако пиеш от извор  
жив, любов ли е това, логика на обичта.

Колко еротично, дали е прилично да  
обичаш една жена. Нима не може да  
се каже с точна дума какво ще се случи,  
ако нямаше шега, глас, оставен на земя.

Любовта е състояние. И всичко е така  
открито, без резерви от тъма. Да, любов  
може ли да има, ако нямаше шега. Вик е  
този нощ. Дълго време бе жива Любовта!

## ДУМИ НА ВЕЗНА

Не забравих природата си, с облик най-човешки. С прямота, облечена в зелени дрешки. Пролетта дошла! Какво спечелих. Погубен от думи на везна! Чувства чисти!

До края моделирах представи за света. Спокойни езера от нежност, миг преди при бога да отида. Мислех как пред него ще се изправя. Сляпо вярата премислях.

Пристигна твоето лице с любов. Веднага го погалих! Човек умира, бог с нежност го приема! Могъщ баща. Обича и оформя човешката ми слабост, Той разбира.

Бог щастлив ни прави. И прощава. Тази нощ в себе си ще ровя. Като вехтошар, изпаднал в самота, открил болка в човешката природа. Като в цветната река на приказна умора.

## ВЪЛШЕБСТВО

Една вълшебница дошла от планината,  
седна на земята, една вгълбеност чиста,  
открита като пресен сняг, като поличба,  
като весел смях. Като радост за човека.

Като прораснало кокиче, стоящо нямо  
в утрото на тишината, при мен дойде,  
прегърна ме, наля ме със целувка, утрото  
пристигна, радост в него се надигна.

Жена вълшебна и чаровна играеше игра,  
стъпки в небесата крачката ѝ беше бурна,  
изкачила се нагоре, при въздесъщия ни Бог -  
вълшебна, от глезен до челото смела!

В похот чист в утрото сънливо, знаеше  
какво да прави и правеше закуска, таз  
жена чудесна, която най-дълго ще помня,  
и ще я опазя и тая в сърцето си дъждовно!

Вълшебна беше тя, и то, най-чудовно. С лекота  
весело се смее. Сменяше чистотата ѝ този ден,  
в който вече вълшебството ѝ оживява. Да радва  
и да пленява всяка душа, силна или слаба!

## ДЪНЕР СТАР

Позволи ми, скъпа, да узная защо мислиш,  
че всичко даваш, а нищо не получаваш,  
защо не вдигнеш коси нагоре, да блеснат  
под небето, да слезе ангел да ги погали...

Как попадна в таз угроза страшна, да  
бъдеш неспокойна, че никой не те  
обича и не иска да те уважава, и нека  
бъда твоят ангел хранител и пазител...

Кажи, скъпа, къде те е боляло, защо  
си дошла от детство сладко, защо  
любовта ми не искаш да приемеш, на  
дънер стар не искаш да се облегнеш...

Ти си скъпо цвете ароматно, защо си ми  
унило, а си сладко като вино, за теб ще се  
потрудя, дар да ти даря, кажи, скъпа моя  
нежна дама, какво днес за тебе да направя...



## НЕ ЗНАЯ

Не исках да те изгубя, не исках да те прокудя, не исках да ме обичаш, исках да те прегръщам, исках всичко най-красиво, победено паднах...

Някога когато бил съм млад, имал съм мечти, годините минаваха различно, но надеждата ми беше жива, а кръвта във вените ми говореше себично...

Днес всичко се обърна против мен, защо, не, не зная, и само зноят на деня ровеше ме, казваше едно, а друго вършеха ръцете, пак лежах до тишината болна...

Долавям самотата, недоумявам, не я приемам, искам да се променям, а не разполагам с нищо, само със своя свят и миг, посветен на тебе...

Любовта остана в мен, с надежда от мисъл ясна да съм озарен, а къде ще бъда утре, не знам, сигурно пак ще бъда тука - щастлив, но тежко уморен...

## ЛЮБОВТА, МОГЪЩАТА

Как разбирам любовта, човешката -  
да не бяга, да ме слуша и обича, да ѝ  
отвърщам, да я галя, да я прегръщам,  
звезди да ѝ дарявам, любовта ли е,

обичам любовта, човешката, някак  
я разбирам, не като Божествената,  
досещам, че е всемогъщата, като къща,  
чиста, непокътната и свята,

как да изразявам страстите, радват  
и ме разтърсват, и чувствата ме  
терзаят, от любовта, могъщата, по  
човешки понякога прекършена,

влюбвам ли, се ставам странен,  
страдам, вместо да се радвам, плача,  
прегръщам я, казвам, че я обичам,  
дали съм влюбен искам да отгатна,

дали разбирам любовта Божествена,  
същата ли е като човешката, пламти  
прегръщана, безброй звезди поглъщат  
ме, това е тя, гола и разгръщана.

## КРАСИВО СЛОВО

Щастлива ли е птицата в небето, че  
лети и пее песни, сигурно, свободна  
ли е тя, вероятно радва се душата ѝ,  
казват, че птицата нямала душа,

Щастлив ли е вълкът в гората, дори  
самец да е, да е цял във рани  
нелечими, да е страшен, грозен  
да е гладен вълк, искащ още миг да оцелее

Самотен ли е камъка край реката,  
не питам никого, зная, че е мъдър  
и добър, не казва нищо, мълчанието  
говори повече най-красиво слово,

Доволен ли е човекът на земята,  
хрълил ръкавицата в тревата, иска  
небето да се отвори, да види за миг  
облика на Бог, Творец, да узнае...

Радва ли се Бог, че ни създаде, да, но  
не го показва, благ е, твърд и силен е,  
не мрази, на него всичко му кажете!  
Видях го - блажен е в светлината!

## УХАНИЕТО

Любовта храни. Любовта не  
е егоистична. Тя открива. Тя  
увлича. Към нея всеки тича.  
Любовта ни радва. Иска!

Искаш ли да я притежаваш.  
Дари я на врага. На този, който  
не познаваш. Храни тя. Не с  
илузии. А с виолетови желания.

Понякога ни кара голи да  
останем. Голи. Като децата.  
Нека я погалим. И тя мечтае.  
И любовта любов желае.

Любовта свързва. Понякога  
ни кара да я пъдим. Какво значи  
любовта ни. Думи чисти. Дрехи.  
Да не оголее. Сам самичка.

Нежни длани отвъд ни дава.  
Любовта иска уважение. Да ѝ  
дарим. Лесно се разпалва. Не  
гасне чудното ѝ ухание!

## ЦЕЛУНИ МЕ

Неразумие, не стой далеч от мен!  
Искам да ме прегръщам. Още  
не съм разбрал какво от мен таиш.  
Любовна тръпка, целувка, самота!

Безумие дълбоко, излез от пропастта.  
Ела при мене, прегърни ме. Целуни ме.  
Надежда дай. Някога ще бъдеш моето  
спасение. В логичния безкрай.

Тази нощ тя ме зове. Без добре да съм я  
опознал. Тече някъде елексира на кръвта.  
Без милост. Без замисъл жестока. Кажу,  
безумие човешко, какво не съм разбрал!

Наистина ли не проумявам. Колко време  
мина. Колко сънища съм нищил. Колко  
мъка съм събрал. И колко съм лишен да  
знам. Мина време. Останал гол и сам,

не проумявам любовта си. Само знам,  
че те обичам. Как да спра тази тиха своя  
лаконичност. Нека се целунем. Ще живеем,  
ще живеем дълголетно във прекрасни дни!

## СЯНКА СЛЯПА

Напусна къщата ми бяла, напусна  
без ясен знак, защо го стори, защо,  
нали обичта ни странна не спеше  
от тъмни нощи до ранните зори.

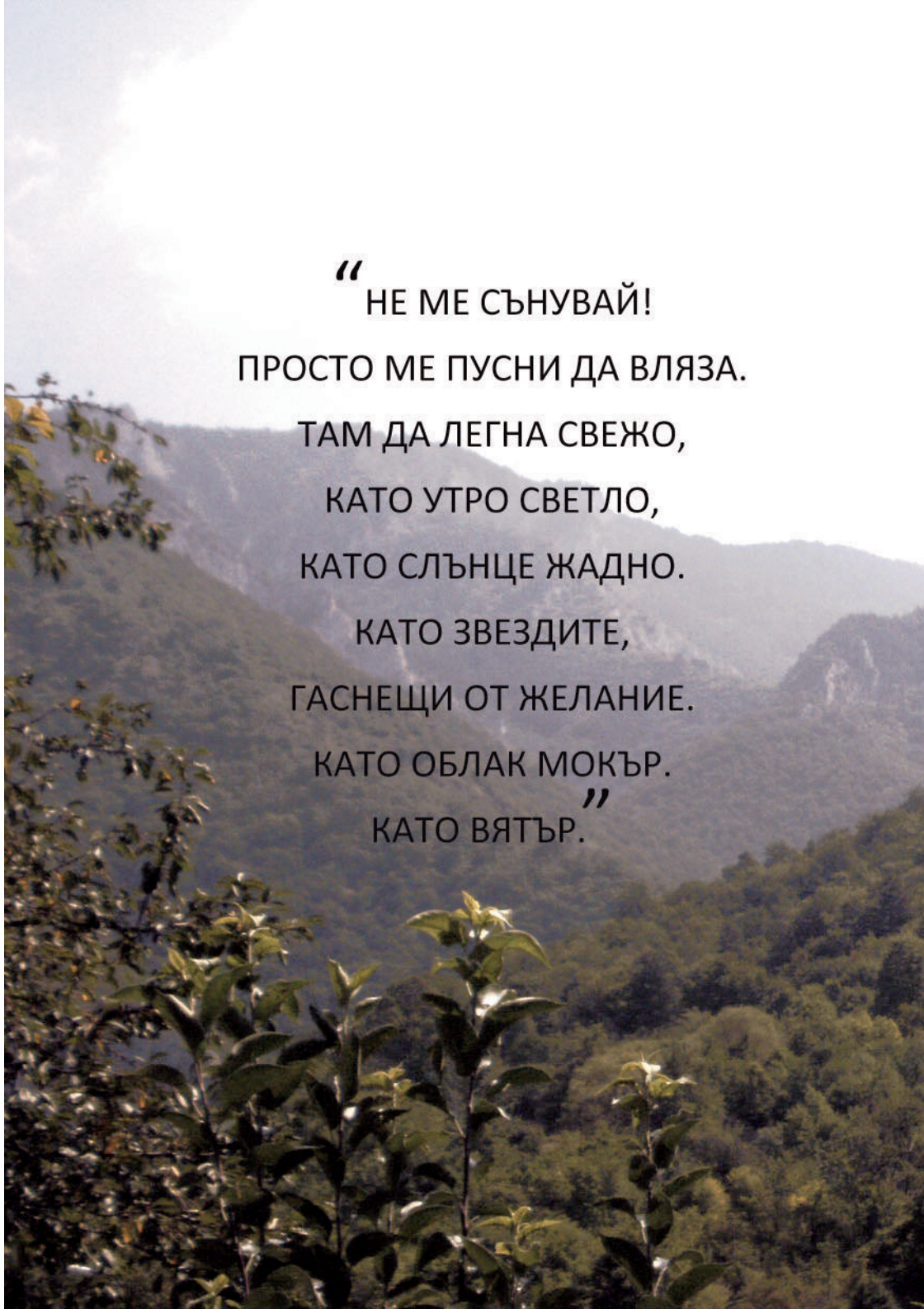
Приказка ми разказа - за моя егоизъм,  
на мен - циника, безпощадно влюбен,  
звезда щастлива имах във ръка. Вземи я,  
силата ѝ идва от могъщата вселена.

Някога във всемира изправени смело,  
горди ще бъдем сред купища сияещи  
звезди, прегърнати със сила, осъзнали,  
че на земята дълго слаби сме били,

някъде в простора, сред горещи светове,  
тайните ни слънце ще разголи - фалша на  
своите везни, които ни правят честни, не  
бягат, и недъгаво живеят в нас, но прости,

защо най-хубавите мигове забрави, не,  
не казвай, че не мога да обичам, не казвай,  
че това нарича се съдба, защо напусна  
един самотник, сянка сляпа във нощта!





“ НЕ МЕ СЪНУВАЙ!  
ПРОСТО МЕ ПУСНИ ДА ВЛЯЗА.  
ТАМ ДА ЛЕГНА СВЕЖО,  
КАТО УТРО СВЕТЛО,  
КАТО СЛЪНЦЕ ЖАДНО.  
КАТО ЗВЕЗДИТЕ,  
ГАСНЕЩИ ОТ ЖЕЛАНИЕ.  
КАТО ОБЛАК МОКЪР.  
КАТО ВЯТЪР.”